

шията. Опасността отъ унията преминавала, тъй като българското движение не се подало на католишката пропаганда. Все пакъ българската колония и народнитѣ представители и дейци въ Цариградъ не останали единни. Почнали да се очертаватъ две течения. Едното е било умѣреното съ Кръстевичъ, Бурмовъ и др., които, види се подъ влиянието на Игнатиевъ, били съгласни за помирение съ патриаршията, разбира се, като се дадатъ на българското племе известни църковни права. Т. Бурмовъ още въ 1861 година, по руско внушение написалъ въ „Български Книжици“ нѣколко статии за сближение съ патриаршията. Крайното, революционното течение било ръководено отъ д-ръ Ст. Чомаковъ, който проповѣдвалъ скѣсване съ патриаршията и търсене подкрепата на Портата. Явилитѣ се по това време вестници „Турция“ и „Врѣмя“ се поставятъ въ услуга на оформилитѣ се негласно течения, безъ да станатъ тѣхни послушни оръдия.

На 25 юлий 1864 година излѣзналъ първиятъ брой на „Турция“ — „Вѣстникъ за българскити интереси“, издаденъ и редактиранъ отъ Н. Геновичъ. „Турция“ излиза цѣли 10 години (1864—1873), седмично, първитѣ нѣколко броя въ 8 стр., форматъ 4^о, а следващитѣ въ 4 стр., форматъ 2^о при абонаментъ 4 бѣли меджидиета за империята и 5 бѣли меджидиета за вѣнь.

Н. Геновичъ е билъ турски чиновникъ и това му качество будѣло известно недовѣрие къмъ неговия вестникъ. Той билъ обвиняванъ, че защищавалъ „папишашитѣ“, че получавалъ субсидия отъ турското правителство. Геновичъ отхвърлялъ решително тѣзи обвинения, но признавалъ, че получава подкрепа въ формата на освобождаване отъ „поща парасж“ (бр. 2 г. II). Не само близкитѣ му отношения съ турската властъ подхранвали съмнения за влияния на чужди срѣди върху вестника, но и неговиятъ примирителенъ тонъ, въздържаностъ, нерешителностъ да критикува вѣтрешнитѣ мѣроприятия. „Колкото за нази, казва Геновичъ, въ програмата на вестника си, нии сми далечъ да предложими нашиятъ вестникъ да служи на разгнѣвени страсти. Нии ще го подложими съсъ голѣма грижа да служи за мирѣтъ и, много далечъ да раздухвами огнѣнятъ на несѣгласието...“ (бр. 1, г. 1, 1864). Въпрѣки тѣзи обещания, „Турция“ спазва пълна толерантностъ само по отношение на турската властъ, а къмъ фанариотитѣ и привърженицитѣ на умѣреното течение по църковния въпросъ, както къмъ Русия и панславизма, далечъ не е съдържанъ, примирителенъ, а напротивъ съвсемъ открито и съ озлобление води борба съ тѣхъ. Въ редица уводни статии, писани вѣроятно отъ самия Геновичъ, се атакуватъ остро фанариотитѣ и се окачествява тѣхната политика спрямо българския народъ като низка, долна, подла, която не държи смѣтка за благосъстоянието на правосла-